

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 10ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα — Διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας — Καταχωρισθέν κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα που απεικονίζει τσάντες χειρός — Προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα — Λόγος ακυρότητας — Ατομικός χαρακτήρας — Άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-525/13,

H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Hartwig και A. von Mühlendahl, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Yves Saint Laurent SAS, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον N. Decker, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τρίτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 8ης Ιουλίου 2013 (υπόθεση R 207/2012-3), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας μεταξύ των H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG και Yves Saint Laurent SAS,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, F. Dehousse και A. M. Collins (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Σεπτεμβρίου 2013,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Ιανουαρίου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Ιανουαρίου 2014,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζήτησεως εντός προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποίησεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και δεδομένου ότι αποφάσισε, κατά συνέπεια, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογή του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

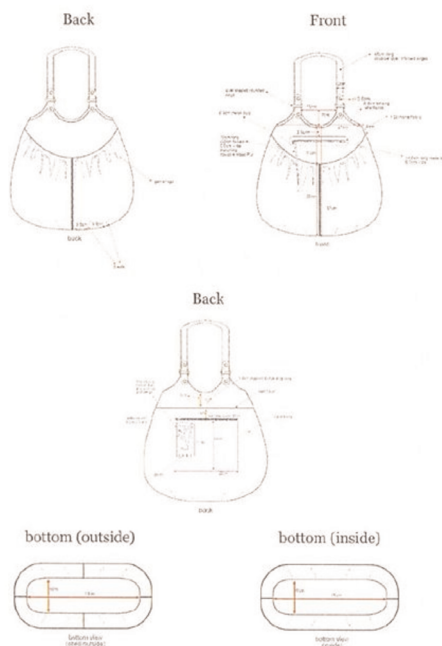
Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 30 Οκτωβρίου 2006, η παρεμβαίνουσα, Yves Saint Laurent SAS, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος (στο εξής: αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα) στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 6/2002 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2001, για τα κοινοτικά σχέδια και υποδείγματα (ΕΕ 2002, L 3, σ. 1).
- 2 Το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα, που προορίζεται να εφαρμοσθεί στις «τσάντες χειρός» οι οποίες υπάγονται στην κλάση 03-01 κατά την έννοια του Διακανονισμού του Λοκάρνο για τη διεθνή ταξινόμηση των βιομηχανικών σχεδίων και υποδειγμάτων, της 8ης Οκτωβρίου 1968, όπως τροποποιήθηκε, απεικονίζεται, κατά έξι τρόπους, ως εξής:

- 3 Το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα καταχωρίστηκε υπό τον αριθμό 613294-0001 και δημοσιεύθηκε στο Δελτίο κοινοτικών σχεδίων και υποδειγμάτων αριθ. 135/2006, της 28ης Νοεμβρίου 2006.

- 4 Στις 3 Απριλίου 2009, η προσφεύγουσα, H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG, υπέβαλε ενώπιον του ΓΕΕΑ αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος, στηριζόμενη στα άρθρα 4 έως 9 του κανονισμού 6/2002, καθώς και στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχεία γ' έως στ' ή ζ', του ίδιου κανονισμού. Στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας, η προσφεύγουσα περιορίστηκε να ισχυριστεί ότι το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα εστερείτο ατομικού χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού αυτού.
- 5 Προς στήριξη της αιτήσεώς της κηρύξεως ακυρότητας, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε, για να στηρίξει την προβαλλόμενη έλλειψη ατομικού χαρακτήρα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος, το προγενέστερο υπόδειγμα που παρατίθεται κατωτέρω:

- 6 Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2011, το τμήμα ακυρώσεων απέρριψε την ως άνω αίτηση κηρύξεως ακυρότητας.
- 7 Στις 25 Ιανουαρίου 2012, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων, δυνάμει των άρθρων 55 έως 60 του κανονισμού 6/2002.
- 8 Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 2013 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τρίτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή. Αφού έκρινε ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα έγγραφα αποδείκνυαν τη γνωστοποίηση στο κοινό της τσάντας χειρός που αποτελούσε το αντικείμενο του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, το τμήμα προσφυγών εξέτασε τον ατομικό χαρακτήρα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος. Προσδιόρισε τον ενημερωμένο χρήστη του εν λόγω σχεδίου ή υποδείγματος ως την ενημερωμένη γυναίκα, η οποία ενδιαφερόταν, ως πιθανός χρήστης, για τις τσάντες χειρός. Κατά το τμήμα προσφυγών, τα δύο επίμαχα σχέδια ή υποδείγματα είχαν κοινά χαρακτηριστικά, μεταξύ άλλων, τα προεξέχοντα περιγράμματά τους και τις χειρολαβές τους υπό μορφή λουριού συνδεόμενου με το κύριο σώμα των τσαντών με ένα σύστημα δακτυλίων ενισχυμένο με καρφιά, αλλά οι διαφορές όσον αφορά το σχέδιο, τη δομή και τα επιφανειακά τελειώματα διαδραμάτιζαν καθοριστικό ρόλο στη συνολική εντύπωση που προκαλούσαν τα προϊόντα αυτά. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού ήταν μεγάλος, αλλά ότι, εν προκειμένω, δεν εξάλειψε, από την άποψη του ενημερωμένου χρήστη, τις σημαντικές διαφορές σχεδίου, δομής και επιφανειακών τελειωμάτων που διέκριναν τις δύο τσάντες.

Αιτήματα των διαδίκων

- 9 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να κηρύξει άκυρο το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα·
 - να καταδικάσει την παρεμβαίνουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων αυτών στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας.
- 10 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 11 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει το παράρτημα Α.6 του δικογράφου της προσφυγής ως απαράδεκτο·
 - να απορρίψει την προσφυγή·
 - να επικυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να κηρύξει έγκυρο το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ.

Σκεπτικό

- 12 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, έναν μοναδικό λόγο, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 6 του κανονισμού 6/2002, ο οποίος περιλαμβάνει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κατέληξε εσφαλμένα και χωρίς επαρκή αιτιολογία στο συμπέρασμα ότι ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού ουδόλως ασκούσε επιρροή στο συμπέρασμα ότι τα επίμαχα σχέδια ή υποδείγματα προκαλούσαν διαφορετική συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη. Με το δεύτερο σκέλος, ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, ενώ αναγνώρισε αυτόν τον υψηλό βαθμό ελευθερίας του δημιουργού, κατέληξε εσφαλμένα στο συμπέρασμα ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων ήσαν αρκούντως σημαντικές ώστε να δημιουργούν διαφορετική συνολική εντύπωση.
- 13 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου, η προσφεύγουσα προβάλλει μία αιτίαση περί ανεπαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει χωριστά την αιτίαση αυτή προτού αναλύσει τα επιχειρήματα επί της ουσίας.
- 14 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

Επί της αιτιάσεως η οποία αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία

- 15 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 62 του κανονισμού 6/2002, οι αποφάσεις του ΓΕΕΑ πρέπει να αιτιολογούνται. Η υποχρέωση αυτή αιτιολογήσεως έχει το ίδιο περιεχόμενο με εκείνη που απορρέει από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και κατά την οποία η συλλογιστική του εκδότη της πράξεως πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο. Η υποχρέωση αυτή έχει διττό σκοπό, ήτοι να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου προκειμένου να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους, στον δε δικαστή της Ένωσης να ασκεί τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως. Εντούτοις, δεν μπορεί να απαιτείται από το τμήμα προσφυγών να παραθέτει αιτιολογία που να ακολουθεί σε όλη τους την έκταση και έναν προς έναν όλους τους συλλογισμούς που διατύπωσαν ενώπιόν του οι διάδικοι. Η αιτιολογία μπορεί, επομένως, να είναι έμμεση, υπό την προϋπόθεση ότι παρέχει στους μεν ενδιαφερομένους τη δυνατότητα να γνωρίσουν τους λόγους για τους οποίους εκδόθηκε η απόφαση του τμήματος προσφυγών, στο δε αρμόδιο δικαστήριο επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του [βλ. απόφαση της 25ης Απριλίου 2013, Bell & Ross κατά ΓΕΕΑ — KIN (Αναπαράσταση ρολογιού), T-80/10, EU:T:2013:214, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 16 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως. Πράγματι, η αιτιολογία αποφάσεως συνίσταται στην επίσημη έκφραση των λόγων στους οποίους στηρίζεται η απόφαση αυτή. Εάν η αιτιολογία ενέχει σφάλματα, αυτά επηρεάζουν την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως, όχι όμως την αιτιολογία της, η οποία μπορεί να είναι επαρκής μολονότι περιλαμβάνει εσφαλμένους λόγους (βλ. απόφαση Αναπαράσταση ρολογιού, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:T:2013:214, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 17 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων ήσαν τόσο έντονες ώστε ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού δεν μπορούσε να επηρεάσει το συμπέρασμα όσον αφορά τις διαφορετικές συνολικές εντυπώσεις που αυτά προκαλούν. Καταρχάς, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε, στο σημείο 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «υπ[ήρχαν] βεβαίως κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ των δύο υποδειγμάτων της [επίμαχης] τσάντας, αλλά [ότι], για τους λόγους που αναφέρθηκαν προηγουμένως [στα σημεία 30 έως 34], οι διαφορές όσον αφορά το σχέδιο, τη δομή και το επιφανειακό τελείωμα των τσαντών [ήταν] αυτές που καθ[όριζαν] τη συνολική εντύπωση από την άποψη του ενημερωμένου χρήστη». Ακολούθως, υπενθύμισε, στο σημείο 44 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού αποτελούσε παράγοντα που έπρεπε να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα του σχεδίου ή υποδείγματος σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 6/2002 και ότι χρησίμευε για την ενίσχυση ή τον μετριασμό της αντιλήψεως του χρήστη συναφώς. Τέλος, αναγνώρισε, στο σημείο 45 της ίδιας αποφάσεως, ότι το περιθώριο ελευθερίας του δημιουργού, στο πλαίσιο των ειδών μόδας όπως οι τσάντες χειρός, ήταν μεγάλο, προτού αναφέρει ότι «η αναγνώριση αυτή δεν μπορεί να συνεπάγεται αυτομάτως, σε αντίθεση προς αυτό που φα[ινόταν] να υποστηρίζει η [προσφεύγουσα], ότι το [αμφισβητούμενο υπόδειγμα ή σχέδιο της] τσάντας χειρός προκαλ[ούσε] την ίδια συνολική εντύπωση με την τσάντα χειρός που αποτελούσε αντικείμενο του προγενέστερου υποδείγματος [ή σχεδίου]». Διευκρίνισε ότι, «[σ]υγκεκριμένα, το σημείο αφετηρίας της εκτιμήσεως της συνολικής αυτής εντυπώσεως, βάσει της παραγράφου 1, του άρθρου 6, του [κανονισμού 6/2002, ήταν] το πρόσωπο του ενημερωμένου χρήστη», ότι, «εν προκειμένω, το μεγάλο αυτό περιθώριο ελευθερίας ουδόλως θα εξαλείψει, από την άποψη του ενημερωμένου χρήστη, τις σημαντικές διαφορές όσον αφορά το σχέδιο, τη δομή και το επιφανειακό τελείωμα που χ[ώριζαν] τις δύο τσάντες» και ότι, «[σ]τη συγκεκριμένη περίπτωση, συνεπώς, το μεγάλο περιθώριο ελευθερίας του δημιουργού ουδόλως [ήταν] ασύμβατο [...] προς το συμπέρασμα ότι οι δύο τσάντες προκαλ[ούσαν] διαφορετική συνολική εντύπωση».

18 Επομένως, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών εξέθεσε με επαρκή σαφήνεια και χωρίς διφορούμενα τη συλλογιστική με την οποία εκτίμησε ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού ουδεμία ασκούσε επιρροή στο συμπέρασμα ότι τα επίμαχα σχέδια ή υποδείγματα προκαλούσαν διαφορετική συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη. Η αιτίαση που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Επί του βασίμου

19 Δεδομένου ότι τα δύο σκέλη του μοναδικού λόγου αφορούν σφάλματα που φέρεται να διέπραξε το τμήμα προσφυγών κατά την εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 6/2002 στην υπό κρίση περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι τα εν λόγω σκέλη πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

20 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, το καταχωρισθέν κοινοτικό σχέδιο ή υπόδειγμα θεωρείται ότι παρουσιάζει ατομικό χαρακτήρα εάν η συνολική εντύπωση που προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφέρει από τη συνολική εντύπωση που προκαλεί στον εν λόγω χρήστη κάθε σχέδιο ή υπόδειγμα το οποίο έχει διατεθεί στο κοινό πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως για την καταχώριση ή, εάν διεκδικείται προτεραιότητα, πριν από την ημερομηνία προτεραιότητας. Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί ο ατομικός χαρακτήρας, λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού κατά την εκπόνηση του σχεδίου ή υποδείγματος.

21 Από την αιτιολογική σκέψη 14 του κανονισμού 6/2002 προκύπτει ότι, κατά την εκτίμηση του κατά πόσον ένα σχέδιο ή υπόδειγμα έχει ατομικό χαρακτήρα, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η φύση του προϊόντος στο οποίο έχει εφαρμοσθεί ή ενσωματωθεί το σχέδιο ή το υπόδειγμα, και, ιδίως, ο βιομηχανικός κλάδος στον οποίο εντάσσεται και ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού κατά την εκπόνηση του σχεδίου ή υποδείγματος. Εν προκειμένω, το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα, όπως και το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, αναπαριστά τσάντα χειρός.

22 Περαιτέρω, από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, καθώς και από πάγια νομολογία, προκύπτει ότι η εξέταση του ατομικού χαρακτήρα σχεδίου ή υποδείγματος εξαρτάται από τη συνολική εντύπωση που αυτό προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη [βλ. απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 2013, Merlin κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ — Dusyma (Jeux), T-231/10, EU:T:2013:560, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

23 Όσον αφορά την έννοια του ενημερωμένου χρήστη, σε σχέση με τον οποίο πρέπει να εκτιμηθεί ο ατομικός χαρακτήρας του αμφισβητούμενου κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος, το τμήμα προσφυγών όρισε, εν προκειμένω, τον ενημερωμένο χρήστη ως την ενημερωμένη γυναίκα, η οποία ενδιαφέρεται, ως πιθανός χρήστης, για τις τσάντες χειρός.

24 Όσον αφορά τον βαθμό προσοχής του ενημερωμένου χρήστη, πρέπει να υπομνησθεί, σε συμφωνία με το τμήμα προσφυγών, ότι, κατά τη νομολογία, με τον όρο ενημερωμένος χρήστης νοείται ο χρήστης που δεν επιδεικνύει μετρίου βαθμού προσοχή, αλλά ιδιαίτερη επιμέλεια, είτε λόγω της επαγγελματικής πείρας του είτε λόγω της ευρείας γνώσης του οικείου τομέα που διαθέτει (απόφαση της 20ής Οκτωβρίου 2011, PepsiCo κατά Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, Συλλογή, EU:C:2011:679, σκέψη 53).

25 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι, καίτοι ο ενημερωμένος χρήστης δεν είναι ο μέσος καταναλωτής που έχει τη συνήθη πληροφόρηση, είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος και αντιλαμβάνεται κατά κανόνα ένα σχέδιο ή υπόδειγμα ως ένα σύνολο, χωρίς να εξετάζει μεμονωμένα τις διάφορες λεπτομέρειές του, εντούτοις δεν είναι ούτε ο εμπειρογνώμων ή ο ειδικός του κλάδου που είναι ικανός να παρατηρήσει λεπτομερώς τις ελάχιστον σημασίας ενδεχόμενες διαφορές μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σχεδίων ή υποδειγμάτων. Συνεπώς, ο προσδιορισμός «ενημερωμένος» δηλώνει ότι, χωρίς να είναι σχεδιαστής ή ειδικός τεχνικός, ο χρήστης γνωρίζει τα διάφορα σχέδια ή υποδείγματα

που υπάρχουν στον οικείο τομέα, διαθέτει ορισμένες γνώσεις ως προς τα στοιχεία που συνήθως περιλαμβάνουν τα εν λόγω σχέδια ή υποδείγματα και, λόγω του ενδιαφέροντός του για τα εν λόγω προϊόντα, επιδεικνύει σχετικά υψηλό βαθμό προσοχής όταν τα χρησιμοποιεί (απόφαση PepsiCo κατά Grupo Promer Mon Graphic, σκέψη 24 ανωτέρω, EU:C:2011:679, σκέψη 59).

- 26 Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ο ενημερωμένος χρήστης εν προκειμένω δεν ήταν ούτε ο μέσος αγοραστής των τσαντών χειρός ούτε ένας ιδιαίτερος προσεκτικός γνώστης, αλλά κάποιος ενδιάμεσο είδος χρήστη που είναι εξοικειωμένος με το προϊόν και έχει τον βαθμό προσοχής που προβλέπει η παρατιθέμενη νομολογία στις σκέψεις 24 και 25 ανωτέρω.
- 27 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών σχετικά με τον ορισμό και τον βαθμό προσοχής του ενημερωμένου χρήστη, τα οποία πρέπει να επιβεβαιωθούν.
- 28 Όσον αφορά τον βαθμό ελευθερίας του δημιουργού ενός σχεδίου ή υποδείγματος, από τη νομολογία προκύπτει ότι αυτός καθορίζεται ιδίως βάσει των περιορισμών που σχετίζονται με τα χαρακτηριστικά τα οποία επιβάλλει η τεχνική λειτουργία του προϊόντος ή ενός στοιχείου του προϊόντος ή επίσης με τις προδιαγραφές που επιβάλλονται εκ του νόμου και ισχύουν για το προϊόν. Οι περιορισμοί αυτοί έχουν ως αποτέλεσμα ορισμένα χαρακτηριστικά να καθίστανται ο κανόνας και να είναι κοινά στα σχέδια ή υποδείγματα που αφορούν το οικείο προϊόν [αποφάσεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2011, Kwang Yang Motor κατά ΓΕΕΑ — Honda Giken Kogyo (Κινητήρας εσωτερικής καύσεως), T-11/08, EU:T:2011:447, σκέψη 32, και Αναπαράσταση ρολογιού, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:T:2013:214, σκέψη 112].
- 29 Επομένως, όσο μεγαλύτερη είναι η ελευθερία του δημιουργού κατά την εκπόνηση ενός σχεδίου ή υποδείγματος τόσο λιγότερο οι ελάχιστες διαφορές μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σχεδίων ή υποδειγμάτων αρκούν για να δημιουργηθεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφορετική συνολική εντύπωση. Αντιστρόφως, όσο μικρότερη είναι η ελευθερία του δημιουργού κατά την εκπόνηση ενός σχεδίου ή υποδείγματος τόσο περισσότερο οι ελάχιστες διαφορές μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σχεδίων ή υποδειγμάτων αρκούν για να δημιουργηθεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφορετική συνολική εντύπωση. Επομένως, η ύπαρξη μεγαλύτερου βαθμού ελευθερίας του δημιουργού κατά την εκπόνηση ενός σχεδίου ή υποδείγματος ενισχύει το συμπέρασμα ότι τα συγκρινόμενα σχέδια ή υποδείγματα που δεν παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές δημιουργούν στον ενημερωμένο χρήστη την ίδια συνολική εντύπωση (αποφάσεις Κινητήρας εσωτερικής καύσεως, σκέψη 28 ανωτέρω, EU:T:2011:447, σκέψη 33, και Αναπαράσταση ρολογιού, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:T:2013:214, σκέψη 113).
- 30 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών ορθώς εκτίμησε ότι, στο πλαίσιο των ειδών μόδας, όπως είναι οι τσάντες χειρός, το περιθώριο ελευθερίας του δημιουργού ήταν μεγάλο. Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την εκτίμηση αυτή. Ωστόσο, ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη καθόσον το κριτήριο της «ελευθερίας του δημιουργού» θα έπρεπε να αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της εξετάσεως του ατομικού χαρακτήρα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος και καθόσον αντέστρεψε τα στάδια της εξετάσεως αυτής. Έτσι, είναι εσφαλμένη η μέθοδός του που συνίστατο, σε ένα πρώτο στάδιο, να συγκρίνει τα δύο επίμαχα σχέδια ή υποδείγματα για να συμπεράνει ότι δεν προκαλούσαν την ίδια συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη και, σε ένα δεύτερο στάδιο, να εξετάσει την αιτίαση που αντλείται από την ελευθερία του δημιουργού. Επιπλέον, οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων δεν είναι επαρκώς σημαντικές για να δημιουργήσουν διαφορετική συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη.
- 31 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι «η συλλογιστική σε δύο στάδια», όπως προτείνεται από την προσφεύγουσα, δεν απαιτείται ούτε από την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση ούτε από τη νομολογία.
- 32 Συγκεκριμένα, το γράμμα του άρθρου 6 του κανονισμού 6/2002, σχετικά με την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα, ορίζει, στην παράγραφο του 1, το κριτήριο της συνολικής εντύπωσης που προκαλούν τα αντιπαρατιθέμενα σχέδια ή υποδείγματα και αναφέρει, στην παράγραφο του 2, ότι για τον σκοπό αυτό πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού (βλ. σκέψη 20

ανωτέρω). Από τις διατάξεις αυτές, και ιδίως από το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 6/2002, προκύπτει ότι η εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα κοινοτικού σχεδίου ή υποδείγματος προκύπτει, κατ' ουσίαν, από εξέταση σε τέσσερα στάδια. Η εξέταση αυτή συνίσταται στον καθορισμό, πρώτον, του τομέα των προϊόντων στα οποία πρόκειται να ενσωματωθεί ή να εφαρμοσθεί το σχέδιο ή υπόδειγμα, δεύτερον, του ενημερωμένου χρήστη των εν λόγω προϊόντων με βάση τον σκοπό τους και, σε αναφορά προς αυτόν τον ενημερωμένο χρήστη, του βαθμού γνώσεως της προγενέστερης τεχνολογικής εξέλιξης καθώς και του βαθμού προσοχής κατά την, απευθείας ει δυνατόν, σύγκριση των σχεδίων ή υποδειγμάτων, τρίτον, του βαθμού ελευθερίας του δημιουργού κατά την εκπόνηση του σχεδίου ή υποδείγματος και, τέταρτον, του αποτελέσματος της συγκρίσεως των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων, λαμβανομένων υπόψη του οικείου τομέα, του βαθμού ελευθερίας του δημιουργού και των συνολικών εντυπώσεων που προκαλεί στον ενημερωμένο χρήστη το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα και κάθε προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα που έχει γνωστοποιηθεί στο κοινό [βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 2013, Budziewska κατά ΓΕΕΑ — Puma (Αιλουροειδές που αναπηδά), T-666/11, EU:T:2013:584, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 33 Όπως προκύπτει από τη νομολογία, και δη από αυτή που παρατέθηκε στη σκέψη 29 ανωτέρω και την οποία επικαλέστηκε και η ίδια η προσφεύγουσα, ο παράγοντας που αφορά τον βαθμό ελευθερίας του δημιουργού μπορεί να «ενισχύσει» (ή, a contrario, να μετριάσει) το συμπέρασμα περί της συνολικής εντύπωσης που προκαλεί κάθε επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα. Ούτε από το υποτιθέμενο σχήμα που εντόπισε η προσφεύγουσα στη νομολογία ούτε από το απόσπασμα της αποφάσεως του Bundesgerichtshof (Ανώτατου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Γερμανία) που παρατίθεται στο σημείο 29 του δικογράφου της προσφυγής απορρέει ότι η εκτίμηση του βαθμού ελευθερίας του δημιουργού συνιστά αφηρημένο στάδιο που προηγείται της συγκρίσεως της συνολικής εντύπωσης που προκαλεί κάθε επίμαχο σχέδιο ή υπόδειγμα.
- 34 Πρέπει επίσης να απορριφθεί το σύνολο των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν στο σημείο 33 του δικογράφου της προσφυγής και αφορούν το σημείο 44 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Τα επιχειρήματα αυτά στηρίζονται, εν μέρει, σε εσφαλμένη ερμηνεία του σημείου αυτού και, εν πάση περιπτώσει, δεν τεκμηριώνονται. Στο σημείο αυτό, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε τα εξής:

«Όσον αφορά τον βαθμό ελευθερίας του δημιουργού, το τμήμα υπενθυμίζει ότι αυτό αποτελεί έναν παράγοντα που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 2, του [κανονισμού 6/2002], κατά την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα. [...] Δεν υπάρχει, ωστόσο, κατά κυριολεξία “αμοιβαιότητα” ή αυτοματισμός. Στην απόφαση [Κινητήρας εσωτερικής καύσεως, σκέψη 28 ανωτέρω, EU:T:2011:447,] που παραθέτει η [προσφεύγουσα] προς στήριξη της θέσεώς της, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι όσο μεγαλύτερη είναι η ελευθερία του δημιουργού κατά την εκπόνηση ενός σχεδίου ή υποδείγματος τόσο λιγότερο οι ασήμαντες διαφορές μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σχεδίων ή υποδειγμάτων αρκούν για να δημιουργηθεί στον ενημερωμένο χρήστη διαφορετική συνολική εντύπωση [...]. Ο βαθμός ελευθερίας δεν μπορεί συνεπώς, αυτός και μόνον, να επηρεάσει την εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα. Η εκτίμηση αυτή πρέπει, συγκεκριμένα, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση, όπως τούτο προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 6 του [κανονισμού 6/2002]. Συνεπώς, καίτοι είναι όντως αληθές ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το περιθώριο ελευθερίας του δημιουργού, σημείο αφετηρίας της εκτιμήσεως του ατομικού χαρακτήρα ενός υποδείγματος πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να αποτελεί η αντίληψη του ενημερωμένου χρήστη. Κατ' άλλη διατύπωση, ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού πρέπει να χρησιμεύει για την προσαρμογή της κρίσεως — υπό την έννοια, όπως τονίζει το Γενικό Δικαστήριο, της “ενισχύσεως” της ή, αντιθέτως, του μετριασμού της— που επιτυγχάνεται με βάση την αντίληψη του ενημερωμένου χρήστη. Ο βαθμός ελευθερίας του δημιουργού δεν αποτελεί συνεπώς, σε αντίθεση προς αυτό που φαίνεται να υποστηρίζει η [προσφεύγουσα], το σημείο αφετηρίας της εκτιμήσεως του ατομικού χαρακτήρα αλλά, όπως αναφέρει η παράγραφος 2 του άρθρου 6 του [κανονισμού 6/2002], μια πτυχή η οποία πρέπει να “λαμβάνεται υπόψη” κατά την ανάλυση της αντιλήψεως του ενημερωμένου χρήστη.»

- 35 Το τμήμα προσφυγών δεν πλανήθηκε αναφέροντας ότι η εκτίμηση του ατομικού χαρακτήρα ενός σχεδίου ή υποδείγματος δεν μπορεί να εξαρτάται μόνον από τον σχετικό με την ελευθερία του δημιουργού παράγοντα, αλλά ότι, αντιθέτως, ο παράγοντας αυτός αποτελούσε ένα στοιχείο το οποίο έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη κατά την εκτίμηση αυτή. Έτσι, ορθώς έκρινε ότι ο εν λόγω παράγοντας ήταν παράγοντας που παρείχε τη δυνατότητα μετριάσεως της εκτιμήσεως του ατομικού χαρακτήρα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος, και όχι αυτοτελής παράγοντας που καθόριζε την απαιτούμενη απόσταση μεταξύ δύο σχεδίων ή υποδειγμάτων προκειμένου ένα εξ αυτών να έχει ατομικό χαρακτήρα.
- 36 Δεύτερον, όσον αφορά τη σύγκριση των συνολικών εντυπώσεων που προκαλούν το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα και το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα, το τμήμα προσφυγών ανέφερε, στο σημείο 30 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτές διέφεραν λόγω τριών χαρακτηριστικών που επηρέαζαν καθοριστικά τη συνολική οπτική εμφάνισή τους, ήτοι του γενικού σχεδίου, της δομής και του επιφανειακού τελειώματος της τσάντας.
- 37 Καταρχάς, το τμήμα προσφυγών τόνισε ότι το κύριο σώμα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος είχε μια μορφή που γινόταν αντιληπτή ως ορθογώνια, λόγω της παρουσίας τριών ευθειών γραμμών που τόνιζαν τα πλευρά και τη βάση της τσάντας, και η οποία έδιδε την εντύπωση σχετικώς γωνιώδους αντικειμένου. Αντιθέτως, το κύριο σώμα του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος είχε, κατ' αυτό, τη βάση και τα πλευρά κυρτωμένα, και η εντύπωση στρογγυλότητας κυριαρχούσε στο περίγραμμά του. Ακολούθως, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι το κύριο σώμα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος εμφανιζόταν ως να είχε κατασκευαστεί από ένα και μόνο τεμάχιο δέρματος, χωρίς εμφανή χωρίσματα ή ραφές εκτός από ένα μικρό επίμηκες τμήμα στις κατώτερες γωνίες. Αντιθέτως, οι δύο όψεις του κυρίου σώματος του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος ήταν, κατ' αυτό, χωρισμένες σε τρία τμήματα με ραφές, ήτοι ένα ανώτερο κυρτωμένο τμήμα, που οριοθετούνταν από μια στεφάνη, και δύο κατώτερα τμήματα, ίδιου μεγέθους, που τελείωναν σε μια κάθετη ραφή. Τέλος, το τμήμα προσφυγών ανέφερε ότι το επιφανειακό τελείωμα του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος ήταν εντελώς λείο, εκτός από δύο μικρές ραφές στις κατώτερες γωνίες. Αντιθέτως, την επιφάνεια του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος τη διέτρεχαν, κατ' αυτό, έντονα διακοσμητικά σχέδια που προεξείχαν, ήτοι μία στεφάνη περιβαλλόμενη από πτυχώσεις στο άνω τμήμα της τσάντας, μια κάθετη ραφή που χώριζε την τσάντα στα δύο και πτυχώσεις στη βάση της τσάντας. Για έκαστον των τριών αυτών παραγόντων, το τμήμα προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων ήταν σημαντικές και μπορούσαν να επηρεάσουν αισθητά τη συνολική εντύπωση του ενημερωμένου χρήστη. Στην περίπτωση του αμφισβητούμενου σχεδίου ή υποδείγματος, η προκαλούμενη εντύπωση ήταν αυτή ενός υποδείγματος τσάντας χαρακτηριζόμενου από βασικές γραμμές και μια σχεδιαστική απλότητα, ενώ, στην περίπτωση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, η εντύπωση ήταν αυτή μιας πιο «περίτεχνης» τσάντας, χαρακτηριζόμενης από στρογγυλότητες, με την επιφάνεια διανθισμένη με διακοσμητικά σχέδια.
- 38 Όσον αφορά τα κοινά χαρακτηριστικά των δύο επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων, ήτοι το ανώτερο περίγραμμά τους και την παρουσία χειρολαβής υπό μορφή λουριού(ών) συνδεδεμένου(ων) με το κύριο σώμα των τσαντών με ένα σύστημα δακτυλίων ενισχυμένο με καρφιά, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι αυτά δεν αρκούσαν για να προκαλέσουν, στην αντίληψη του ενημερωμένου χρήστη, ίδια συνολική εντύπωση. Ανέφερε μεταξύ άλλων ότι ο τρόπος που χρησιμοποιούνταν οι δακτύλιοι αυτοί στις δύο τσάντες ήταν πολύ διαφορετικός, καθόσον ήταν πολύ ορατοί και άφηναν το φως να περάσει στο αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα, πράγμα που δεν συνέβαινε στην περίπτωση του προγενέστερου σχεδίου ή υποδείγματος, λεπτομέρεια που θα ήταν προφανής για τον ενημερωμένο χρήστη.
- 39 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εκτίμηση της συνολικής εντυπώσεως που δημιουργεί στον ενημερωμένο χρήστη το σχέδιο ή υπόδειγμα περιλαμβάνει τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται το προϊόν που απεικονίζει το εν λόγω σχέδιο ή υπόδειγμα [βλ. απόφαση της 21ης Νοεμβρίου 2013, El Hogar Perfecto del Siglo XXI κατά ΓΕΕΑ — Wenf International Advisers (Ανοιχτήρι), T-337/12, Συλλογή, EU:T:2013:601, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Εν προκειμένω, πρέπει να

επισημανθεί ότι τα λουριά και η χειρολαβή των αντιπαρατιθέμενων σχεδίων ή υποδειγμάτων είναι προδήλως δεκτικά διαφορετικών χρήσεων στον βαθμό που το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα αναπαριστά μια τσάντα που είναι αποκλειστικά χειρός, ενώ το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα αναπαριστά μια τσάντα που φοριέται στον ώμο.

- 40 Στο πλαίσιο αυτό και λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων είναι σημαντικές και ότι οι μεταξύ τους ομοιότητες είναι ασήμαντες στη συνολική εντύπωση που αυτά δημιουργούν. Επομένως, πρέπει να επιβεβαιωθεί η εκτίμηση του τμήματος προσφυγών καθόσον έκρινε ότι το αμφισβητούμενο σχέδιο ή υπόδειγμα δημιουργούσε, στον ενημερωμένο χρήστη, διαφορετική συνολική εντύπωση από εκείνη που δημιουργούσε το προγενέστερο σχέδιο ή υπόδειγμα.
- 41 Η προηγηθείσα εκτίμηση δεν μπορεί να αναιρεθεί από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 42 Με μια πρώτη αιτίαση που αντλείται από την απουσία αναλύσεως, εντός του κατάλληλου πλαισίου, των χαρακτηριστικών των επίμαχων τσαντών, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε τις ομοιότητες μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων ούτε διευκρίνισε τις μεταξύ τους διαφορές ούτε ανέλυσε το αν αυτές οι διαφορές ή ομοιότητες ήσαν ελάσσονες, συνήθεις ή μείζονες, προκειμένου να αντλήσει εξ αυτού τα συμπεράσματα σχετικά με τη συνολική εντύπωση που προκαλείται λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου βαθμού ελευθερίας του δημιουργού. Η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στα πραγματικά περιστατικά, βάσει των εκτιμήσεων που διατυπώθηκαν στις σκέψεις 36 έως 38 ανωτέρω, οι οποίες περιγράφουν τα διαδοχικά στάδια της αναλύσεως αυτής στην οποία προέβη το τμήμα προσφυγών στα σημεία 30 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 43 Με μια δεύτερη αιτίαση, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι διαφορές μεταξύ των επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων, μολονότι δεν είναι ασήμαντες, δεν είναι ωστόσο επαρκώς σπουδαίες ώστε να δημιουργήσουν διαφορετική συνολική εντύπωση στον ενημερωμένο χρήστη. Κατά αυτήν, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν κάνει λόγο για την πτυχή αυτή και αγνοεί τα κριτήρια που έχει θέσει η νομολογία.
- 44 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίαση αυτή, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι είναι παραδεκτή, ουδόλως είναι βάσιμη. Αφενός, από τα σημεία 37 έως 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι το τμήμα προσφυγών εξέτασε προσεκτικά τα κοινά στοιχεία των δύο επίμαχων σχεδίων ή υποδειγμάτων προτού καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι διαφορές μεταξύ αυτών υπερτερούσαν στην προκαλούμενη συνολική εντύπωση, συμπέρασμα που επιβεβαιώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω). Αφετέρου, όπως απορρέει από τη σκέψη 42 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε ορθώς τα κριτήρια που έχουν τεθεί από τη σχετική νομολογία.
- 45 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, χωρίς να είναι αναγκαίο να κριθεί το παραδεκτό του τρίτου αιτήματος που υπέβαλε η προσφεύγουσα και το παραδεκτό του τρίτου και του τετάρτου αιτήματος που υπέβαλε η παρεμβαίνουσα, καθώς και το παραδεκτό παραρτήματος του δικογράφου της προσφυγής, το οποίο αμφισβητήθηκε από την τελευταία αυτή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα.
- 47 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

48 Επιπλέον, η παρεμβαίνουσα ζήτησε να καταδικασθεί η προσφεύγουσα στα έξοδα στα οποία η πρώτη υποβλήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του ΓΕΕΑ. Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 190, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι διάδικοι στο πλαίσιο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίας θεωρούνται αποδοτέα έξοδα. Εντούτοις, δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά τα έξοδα της ενώπιον του τμήματος ακυρώσεων διαδικασίας. Κατά συνέπεια, το αίτημα της παρεμβαίνουσας με το οποίο ζητείται να καταδικασθεί η προσφεύγουσα, καθόσον απορρίφθηκαν τα αιτήματά της, στα έξοδα της ενώπιον του ΓΕΕΑ διοικητικής διαδικασίας μπορεί να γίνει δεκτό μόνον όσον αφορά τα αναγκαία έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η παρεμβαίνουσα κατά τις ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαδικασίες (βλ. απόφαση Αναπαράσταση ρολογιού, σκέψη 15 ανωτέρω, EU:T:2013:214, σκέψη 164 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Καταδικάζει την H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Yves Saint Laurent SAS κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ).**

Frimodt Nielsen

Dehousse

Collins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Σεπτεμβρίου 2015.

(υπογραφές)